04/02/2024

Άγιος Ισίδωρος Πηλουσιώτης: Το Ευαγγέλιο προλαμβάνει ακόμα και τις σκέψεις από τις οποίες φυτρώνουν οι πράξεις!

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Επιστολή 209. Στον Θεολόγιο

Στη ρήση· «Οφθαλμόν αντί οφθαλμού», και τα εξής.

Ο νομοθέτης βέβαια και των δύο διαθηκών είναι ένας, αλλά ο νόμος, επειδή οι Ιουδαίοι ήταν ανυπότακτοι, απαγόρευε μόνο τις πράξεις, ενώ το Ευαγγέλιο, επειδή δογματίζει [αποφαίνεται] για φιλοσόφους, απαγορεύει ακόμα και τις σκέψεις από τις οποίες φυτρώνουν οι πράξεις, σαν πηγές των κακών, τιμωρώντας με ακρίβεια όχι μόνο τα αμαρτήματα, αλλά και εμποδίζοντάς τα προς ασφάλεια, για να μη

γίνουν.

Εάν όμως θέλεις, ας εξετάσουμε τα ίδια τα λόγια, γιατί τίποτε δεν είναι σαν την ακρόαση της Γραφής.

Γιατί λέγει· «Έχει λεχθεί στους αρχαίους· οφθαλμόν αντί οφθαλμού, και δόντι αντί δοντιού. Εγώ όμως σας λέγω, να μη αντιστέκεστε στον πονηρό».

Ο νόμος μέτρο της δίκης ορίζει την ισότητα του πάθους, επιτρέποντας τους αδικημένους να κάνουν τόσο μόνο, όσο έπαθαν, ανακόπτοντας το κακό με τον φόβο μήπως πάθουν τα ίδια.

Γιατί αυτή η εκδοχή αγγίζει το βαθύ νόημα του νομοθέτη, ενώ το Ευαγγέλιο με την πραότητα του παθόντος σταμάτησε την εξέλιξη της κακίας στα χειρότερα. Επειδή δηλαδή η αδικία των αμυνομένων ορίσθηκε δίκαια, και νομοθετήθηκε με σκοπό να μη γίνει κανένα κακό, αποτελούσε μίμηση των ομοίων.

Γιατί ο καθένας έκανε αυτό που κατηγορούσε ως αδικημένος.

Αυτό όμως δεν ήταν τέλος των προηγουμένων, αλλά προκαλούσε και άλλα κακά πιο οδυνηρά, γιατί ο ένας πάλι προκαλείται και δρα, ενώ ο άλλος παρακινείται να αμυνθεί και δεύτερη φορά, και το πράγμα δεν γνωρίζει κανένα τέλος των κακών, γιατί ούτε με την άμυνα τελειώνει, αλλά κυοφορεί την αρχή μεγαλύτερων συμφορών, γιατί πέφτουν σε κάποια άσπονδη φιλονεικία, και εκβιάζουν τη σοφία του νόμου να γίνει εφόδιο κακίας, αυτό που το έταξε να αναιρεί τα κακά.

Επειδή λοιπόν γεννιούνταν τόσο πολλά κακά, το Ευαγγέλιο σβήνοντας σαν φωτιά την αρχή, σταμάτησε την ορμή του κακού προς τα εμπρός.

Από τον τόμο Ισιδώρου Πηλουσιώτου, «Άπαντα τα έργα 4 , Επιστολές, βιβλίον δ’, (Επιστολές Α’-ΣΑ), του εκδοτικού οίκου Ελευθερίου Μερετάκη, «Το Βυζάντιον» Θεσσαλονίκη 2000. Εισαγωγή, μετάφραση, σχόλια Παναγιώτη Παπαευαγγέλου δρ. Θεολογίας.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)